

Иван Вазов

Екът на Лакатнишките
канари

Et une voix sortit de l'ombre et dit: Non!

V. Hugo

Отзивчивий гранит беседва с мен.
Веднъж викнах – в един горчиви час:
„Аз сам съм пак! Се сам! Скали, кат вас,
в пустиня съм!... Ох, туй усамотенье
до края ли ще ме дружи – всегда?“
Скалата рече: – Да!

„Познах живота аз... Душа усърна
на грижи, скръб, измами в вечен плян.
Мечта подир мечта и блян по блян
разяха се... О, няма пак да зърна
на младостта си светлите дене!“
Скалата рече: – Не!

„Аз висоти стигнах – и в бури влезнах,
аз славата вкусих – и злъчка пих,
от гневний зъб на завистта патих,
из боя горд, но с рани зли излезнах –
злокобна мойта е била звезда!“
Скалата рече: – Да!

„Аз работих и сях, пях с вяра жежка
във чест, в добро, във правда, но съзрях
море злини, срамът на трон видях.
О, камък, дай ми твоята мъртвешка
коравост – да не чувствавам поне!“
Скалата рече: – Не!

Кога умра – туй сърце ще немее!
Тогаз дано друг песник вдъхновен,
на нов век син, и по-честит от мен,
триумфа на Доброто да възпее
и края на неправди и вражди!

Гранит, мълчиш! Защо не казваш: Да?

Станция Лакатник

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4724>]